

VEREGBAN KÖ



A tett ünnepe.

Ég volt már a díszből, ünnepélyből!
Már jubiláltunk úgyis eleget!
Nem ünnepeltek ők, de cselekedtek!
Egy ifju nemzet teremtői lettek!
Ünnep az, ha diadalt ül a tett.

„Feltámadott a tenger!” zengte egykor
Ihlett prófétánk és szent dalnokunk.
Óh higyjük: most is feltámadt a tenger,
S millió szív: egy akarat, egy ember!
Óh higyjük, hogy most győzni mi fogunk!

Mert győzni kell, avagy megsemmisülni.
Szébb kort kell most teremtened, magyar;
A lét s a nemlét közt hánykódva, tengve,
Csak várt a nemzet, tűrve, tűrve egyre,
Tovább már várni, tűrni nem akar!

Mi lesz vele? Lesz-e nagy, fényes ujra?
Dicső babérból jut-e néki még?
Tud-e nagy lenni? Tud-e talpra állni?
Millió szív kérdi s történnék bármi,
Nem csügged el az újabb nemzedék.

Ne csak emléket ünnepeljünk mindig!
Már jubiláltunk úgyis eleget.
Nem ünnepeltek ők, de cselekedtek!
Egy ifju nemzet teremtői lettek!
Ünnep az, ha diadalt ül a tett!

Palágyi Lajos.

Felelős szerkesztő s laptulajdonos:
VÁRADY FERENCZ.

Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.
Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
János-utca 8. sz.

➡ Hirdetések igen előnyös áron vétetnek föl. ➡

„KÁLMÁN-BÁCSI“.

Hiába csak derék ember a mi Kálmánunk, a mi kedves főispánunk. S nem hiába Kardos, addig kardoskodott, míg végre valahára mégis csak megjöttek azok a kiállítási kitüntetések.

Néhányan előbb is megkaphatták volna, ezek későn kapták; többen meg várhattak volna itéletnapjáig is, ezek korán kapták.

Néhányan maguk szereztek a kitüntetésre érdemet, néhány kitüntetésre meg Kardos szerzett érdemet; őt tüntették ki vele, hogy megadták, ő aztán másokat tüntetett ki vele.

Hja nagyon kedves, aranyos ember a mi főispánunk; nem hiába Kálmán!

Ott van a másik Kálmán, Nádossy Kálmán. No hát ez is áldott jó szivü, jó lelkü s derék férfiú. Kár, hogy a Rath-, meg a Hoffmann-bácsit is nem Kálmánnak köröszölték, ezek is olyan derék emberek, hogy méltán viselhetnék a Kálmán nevet.

Mindegy, ha a Kálmán nevet nem is; a megérdemlett kitüntetést méltán viselhetik.

A többi kitüntetést a főispánnak adták.

De hát a mikor olyan jó lelkü a mi főispánunk! S a mit szintén nem lehet figyelmen kívül hagyni, szereti a Littkéeket meg a pezsgőt; legalább így írta ezt a „Pécsi Hirlap“.

Egyébként a pécsi zsnurnaliszták is szeretik a pezsgőt, sőt a mi vegyeskereskedéshez címzett Mihály barátunk a Littkét is szereti, mert Budapesten toasztot mondott rá, mint előfizetőjére s mint a „Pécs“ egyik 20 frtos alapítójára. Ez is érdem!

Éljen a Ferencz József rend!

Éljen a pezsgő!

Éppen zsnurnaliszta-ebéd volt a főispánnál, ott is nagyban járta a pezsgő. Csak a főispán nem ivott. Különös! Főfájásról panaszkodott, hanem azért egyre biztatta a „Feri“-t hogy:

— Tölts az uraknak! . . . Igyatok gyerekek! . . .

S az urak és a gyerekek ittak.

Előbb a főispánnak volt főfájása, később az uraknak, a gyerekeknek.

Ebéd után távoztak a zsnurnaliszták, a kilincset a „nemes nemzeti vármegye ötszarvu koronával diszített gyöngy fiatalságá“-nak adva át, a kik per:

— Szervusz Kálmán-bácsi! . . . Miféle népség volt itt? . . . ékes köszöntéssel rontottak be.

— Hát a skriblerék voltak nálam! Válaszolt a „Kálmán-bácsi“. Megpezsgőztetem őket, hogy baj ne legyen, mert csunya nagy szájuk van ám, ha kitátják.

— Na ni! Hát bennünket meg sem kínálsz Kálmán-bácsi egy kis pezsgővel?

— De hogy nem! Aranyos gyerekeim! De hogy nem! . . . Feri! . . . Feri! . . . Hozz föl az uraknak abból a — francziából.

— Van még méltóságos uram (jó hogy az inas is nem „Kálmán bácsi“-nak titulázta) a déliből a jégben.

— Az csak újságíróknak való! A meggyét csak nem kínálhatom meg azzal. El kell tenni, jó lesz máskorra, majd ha megint itt lesznek a skriblerék!

Ejnye be kedves ember ez a mi főispánunk!

De hát nem is lehet rá megneheztelni. Véghetetlen szives barátságával, megnyerő modorával s kifogyhatatlan kedvességével még a csillagokat is le tudná

talán szédíteni az égről. Valahányszor meg akarunk rá haragudni, már t. i. a mikor valóban meg kellene rá haragudnunk, eszünkbe jut jóságos képe, szemének meleg mosolya s vége van a muszáj-haragnak. Meg vagyunk hipnotizálva; elvész az erőnk vele szemben.

S nem csak mi vagyunk így vele; az egész város, az egész megye közönsége le van madzagolva, de nem — kötelezve, sőt mi több — lánczolva!

Jól eltalálta rajzolónk, de nem az arcját, mert arról ugyan rá nem ismer senki sem, még a mi dr. Muki barátunk sem, a ki pedig a brazilai ex-császárné arc-képében is pécsi hölgyet tud fölismerni; hanem találó az a sok kar és kéz, mely a vállából nyulik ki.

Csakugyan sok karjának és sok kezének kell lenni az olyan embernek, a ki egy szab. kir. város és egy nemes nemzetes és vitélő vármegye közönségét át tudja ölelni; mindenkinek kezet tud nyújtani!

Barátságos összeköttetésben van az egész világgal. Még telefon-összeköttetései is vannak.

De kellett is az a telefon! Mert a mig nem volt telefon a saját lakásán, addig a kir. ügyészség telefonját kellett igénybe vennie.

— Csimesirim! . . . Csimesirim! . . .

— Halló!

Női hang — a Mária utcza tulsó feléről.

— A Kálmán-bácsival óhajtok beszélni.

— Nincs itt kérem, a megyeházán van.

— Hivassák le, mulhatatlanul kell vele beszélnem.

— De nem fog majd megneheztelni?

— Szó sincs róla; még inkább örülni fog.

— Az már más! Pardon nagysád!

Lehivatják a Kálmán-bácsit.

— Csimesirim! . . . Csimesirim! . . .

— Halló!

— Jó reggelt Kálmán bácsi!

— Jó reggelt aranyos angyal! Csókolom a mama

kezzeit!

— A mama nincs itthon.

— Annál jobb! Akkor csókolom a maga czukros kis szivecskéjét!

— De nem szabad ám!

— Ejh dehogy nem! A Kálmán-bácsinak — minden szabad.

— Az már más.

— Czupp!

— Czupp!

— Pá kicsikém!

— Pá Kálmán-bácsi!

— Pá—pá—pá—pá!

Nos hát ez volt az a nagy fontosságú, mulhatatlan beszéd a kir. ügyészség telefonján.

S vajjon hogyan tudódott ez ki?

A főügyész Pécssett sem volt s az alügyészek a mellék-szobákban voltak.

Hja a falaknak is vannak néha fülei.

Mondja most már valaki, hogy nem kedves ember a mi főispánunk!

Aranyos ember! Még a telefonon is csókolózik! Ugy látszik nem csak a pezsgőt, hanem a csókot is szereti.

Az országos tüzkárosultak javára rendezett „rózsa-

(Folytatás a 4-ik oldalon.)



ünnepély"-en, Pécs legszebb rózsájának — száz forintot adott egy csókért.

Nagy pénz az a száz forintos angyalos bankó s a csók piczi volt, a melyet érte kapott; de — megérte! Valahányszor megpillantjuk a szép virágszálat, mindig eszünkbe jut az a nóta, a mely azt mondja, hogy:

„Ha én nekem száz forintom volna!”

Bizon jó is volna; de csak azért, hogy — ne legyen!

Hejh hát ha még — két száz forintom volna —

Száz forint ide, száz forint oda; azt az édes csókot nem a száz forintért adta az az angyal, hanem azért, mert jótékony célra s egy főispánnak adta, még pedig egy kedves, jó, aranyos szívű főispánnak, a ki még hozzá — legény is.

Az a csók csak kóstoló volt!

De hát ki is ne szeretné a mi főispánunkat, a Kálmánok Kálmánját?!

Most meg pláne fogják szeretni.

Mennyi kitüntetést szerzett az ő hű fiainak.

S a magasban még egyre röpdösnek a rendjelek, nemesi oklevelek, stb. És a mi jó Kálmánunk hátán ott a nyíl!

Éljen a Kálmán-bácsi — a kiállítási rendjelvadász!

KAKUTYI — MAKUTYI

jó sz. mészédok.



— Hájj koamsia! Mienek nem méenteti föl a Joaskát a gumilásztikum oalul!

— Voatam már a toanár uornál, hoagy méentsen föl a gyeerököt a gumilásztikum oalul, mer uotóbb kietöri a gyeerök a láábát; de azt moandta, hoagy ű néem meentheti föl, méenjek a poálgármesterhöz.

— Hát voat szoamszéd a poálgármesternél?

— Dá de ha néem kell! En méenjek a poálgármesterhöz? Uojan nincs! Inkább törgyön ki a gyeeröknek mind a két kéeze-lába!

Vallomás.

A bátortalan udvarló: Ah kiasszony, ha bátorságom volna önnek megmondani... de meg vagyok győződve róla, hogy soha még férfi annyira nem vágyódott anyós után, mint én, mióta kegyedet isme: em!...

Egy kis nyelvbotlás.



— Képzelve barátom, hogy járt az Imre bácsi Barossnál, most, hogy a küldöttséggel Budapesten volt?

— Nos?

— Bemutatta magát s azt akarta mondani, hogy nagykozári birtokos és azt találta mondani, hogy kozári — nagybirtokos!

Katona élet.



— Hány liter bort vágtaal be tegnap, te ragya-bunkó?

— Örmester urnak alásan jelentem, négyet.

— S mennyi pénzed volt?

— Harmincz vas, jelentem alásan.

— Hát mi az Isten nyilából fizetted ki a négy liter bor árát?

— Örmester urnak alásan jelentem, a Nucza is velem volt!

A tüntetés.



— Nője rokony, jajt óvastam a zúságbul, hogy mastanság mindenütt tüntetnek; hát vajjom hutyun-miképen mén dej jaza tüntetés?

— Há csak úgy, hogy ordétoznak, oszténg ha kiordétották maikat, émönnek a koresimába, bort tötnek a klázliba, oszténg a torkikba tüntetik.

— Aujnye rokony, mondok, tán nekünk is jó vóna — *tüntetni*?!
 ❀

Ifju házastársak közt.

— *Há én meghalnék, úgy-e nem felejténél el angyalom?*

— *Soha édesem! Második férjem elé mindig téged tartalak mintaképül.*

Tőről metszett magyar.



— Nű Kipfelbeiszer, mit szólsz én hozzájam, megmodjorosítottam a Tolphenthal nevemet Toliphán-vüldjire s lett belülem edj thösdjükeres madjar.

— Nüctz nix! Hiába akarsz te thösdjükeres madjar lenni; te csak edj — „*thöröl metszeth*“ madjar lehetsz!
 ❀

Tromf.

Bankár: Igyanak csak, uraim. Pompás bor. (Hivalkodva). Három forint a palaczkja.

Vendég: Akkor hát kérek még — *ötven krajczárért.*

A gyermekszobában.

Anya: Miért sírsz, Pistike?

Pistike: A Majdid azt mondta netem, hogy én vadjod a — *Tisza Pista.*

A konyhában.



— Hova tette Zsófi a snepf belét?

— A moslékos dézsába öntöttem.

— Jézus Mária! Maga szerencsétlen, mit tett? Már most, hogyan egye meg a férjem?

— Hát kezét csokolom nagysága, ha megeszi az ur a madár-belet, akkor taláncsak a — *moslékot se utúlja*?!
 ❀

Hogy megy az üzlet?

A: *Bátyid üzlete hogy megy?*

B: *Íhm. É igen jól él!.. Előkelő házat tart.. Gyermekkeit gondosan neveli. A szegényeknek is ad, — csak — fizetni nem tud.*

Majd megmutatja.

Nő: *Már hogy ehetted meg egyedül a nagy kolbászt?*

Férj: *Hozz másikat, majd megmutatom.*

A bállet-iskola.



- Mi lesz az Irmuskából, ha megnől? Orvosné, ügyvédné?
 — Bállet-tánczosnő; már tanulom is a bállet-lépéseket és a bállet-ugrásokat nadrágban.
 — Aztán hol tanulja kicsikém?
 — Hát az iskolában.
 — De hiszen nincs Pécsen bállet-iskola.
 — Dehogy nincs! *Hát a polgári leányiskola*
 — *mi?!*

A LA KLAPPHORN.

Két zsidó gyerek fogadott,
 Ki tud jobban fujni sípot:
 Egyik oly erővel tette,
 Majdnem duett lett belőle!

Négy szabó és két trombitás,
 Egy dobos és három takács,
 Egy házban lakik valahány,
 Nincs is ottan egy patkány!

Két utas feküdt egy ágyban,
 Egyik dudát fujt álmában,
 Mit csinálsz?! kérdé a másik,
 Ez azt mondja: hogy csak ásit!

Két zsidó feltört egy boltot,
 De más kettő rájuk rontott,
 Iczig kiált: Kóbi áj, váj!
 A policzáj!!!...

POR ÉS HAMU.

JANCSIKA: *Papácska, igaz-e, hogy az emberek porból vannak?*

ATYA: *Igaz.*

JANCSIKA: *Akkor a négerek bizonyára szénporból valók.*

Az állatvilágból.

A

MAJMOKRÓL.

Irta,

a pécsi kereskedő ifjak önképző és betegsegélyező egyesületének helyiségében, 1889. évi február hó 17-én fölolvasta:

VÁRADY FERENCZ.

Külön füzetekében is megjelent.

Egy füzet 25 kr.

Megrendelések: Pécs, János-utca 8. sz. alá czimezendők.

♦♦♦ Egy jó könyv. ♦♦♦

..... A küldött könyv útrutasásai ugyan rövidek és vellesek, de mintha csak a gyakorlati használatra termettek volna; nekem és családomnak a legkülönbözőbb betegségek esetekben igen kiváló szolgálatokat tettek: Így és hasonlóképen hangoznak a köszönőiratok, melyeket Richter kiadó-intézete „A Betegbarát” czimű, rajzokkal ellátott könyv elküldéséért majdnem naponként kap. Mint az ahhoz nyomtatott s a szerencsésen meggyógyítottaktól származó értesítések tanúsítják, az abban foglalt tanácsok követése által még oly betegek is gyógyulást nyertek, a kik már minden reményt feladtak. E könyv, melyben hosszú évek tapasztalatainak eredményei vannak letéve, megérdemli a legkomolyabb figyelembevételt minden beteg részéről, bármi bajban is szenvedjen. Ki e becses könyvet megszerezni óhajtja, az írja egyszerűen egy levelező lapra magyar nyelven „Egy betegbarátot” és pontos czimét s czimezze a levelező lapot Richter kiadó-intézetébe Lipcsében. — A megküldés ingyen történik.

„Nincs többé köhögés!”

Igy fog minden egyén nyilatkozni, aki már egyszer kísérletet tett a hirneves és díjjutalmazott

↳ Egger-féle mellpasztillákkal

melyekre t. cz. olvasóinkat ezuttal figyelmeztetni kívánjuk.

Ezen kitűnő hatású mellpasztillák 25, 50 kros és 1 fritos dobozokban kaphatók

Pécssett:

Sipőcz István, Erret. János, Zsiga László, Göbel Kálmán urak és az Irgalmas-rend gyógyszerárában.

Eszéken:

Gobetzky I. David Gyula és Dines I. K. gyógyszerész uraknak.

Villányon:

a Csathó I. féle gyógyszerárban.

✿ Jó tanács ✿

aranyat ér! E szavak igazságát különösen betegségi esetekben lehet megismerni és ez okból jönnek Richter kiadó intézetéhez a legszívélyesebb köszönőiratok „A Betegbarát” című rajzokkal ellátott kis könyv elküldéséért. Mint a szerencsésen meggyógyultak hozzányomatott értesítései bizonyítják, a benne foglalt tanácsok követése által még oly betegek is gyógyulást nyertek, a kik már minden reményt feladtak. E könyv, melyben húszéves tapasztalat eredményei vannak letéve megérdemli a legkomolyabb figyelembevételt minden beteg részéről, bármi bajban is szenvedjen. Ki a becses könyvet megszerezni óhajtja az írja egyszerűen egy levelező lapra magyar nyelven „Egy betegbarátot” és pontos címét s címéze a levelező lapot Richter kiadó-intézetébe Lipcsében. A megküldés ingyen történik.

Straicher Lajos

vaskereskedő **PÉCSETT**, az „Arany eké”-hez, az Irgalmasok házában

ajánl:

I-a rud vasat, tengelyt, vaslemezt, lánczokat.

Legnagyobb raktár:

soárony-szegek és ckerészletekben. Továbbá: bessemer aczél kapa, ásó és kasza, jótállás mellett.

Öntött zománcz és nikkel **edények**.

Konyhaberendezés.

I-ső kül- és belföldi szerszámok

asztalos-, lakatos-, kovács-, mészáros- és bádogosok részére.

Mérlegek:

minden forma- és nagyságban, különösen mészáros mérlegek egész sárga rézből.

Ajánlok:

kütfelszereléseket, mosó- és varrógépeket.

Különlegességeket.

A vidékre szolid és pontos kiszolgálásért kezeskedem. A nálam vett tárgyakért jótállok s nem conveniálás esetén azt kieresélem vagy visszaveszem.

↳ Nagy raktár a legjobb járású arany, ezüst zsebórákból, valamint mindennemű stilszerű finom fali órákból. ↳

Arany jeggyűrűk,

mindenféle súly, nagyságban és tetszés szerinti alakban dús választékban.

Valódi ezüst étszerek

hat, tizenkét és huszonnégy személy számára csinos börtokban összeállítva

↳ legszebb és modern kivitelben ↳

és legolcsóbban számítva

↳ Legczélszerűbb és olcsó nászajándékoknak ↳

nagy választéku ezüst étszerkülönlegességek rendkívül elegáns kiállításban kaphatók

SCHÖNWALD IMRE

órák és ékszerésznél Pécssett, király- (fő) utca] „HATTYU” épület.

↳ Minden óra nálam alaposan és gyorsan lesz javítva jótállás mellett. ↳

Drága kőárak legszebb választékban és számot ízesítéskészítések minden generációnak ingyen jutányos árban adhatunk el.

A legkényesebb arany, ezüstgyűrűk vagy étszerkészítések 1 egységben és intónon készítenek.